

Skrivnostni škrat

Proti gorski steni sem zavpil:

»Dva milijona in sto pet!«

in nazaj dobil le: »Pet.«

»Hej! Halo! Kaj je zdaj to?

Ni mi mar za tistih sto,

Zanima pa me, kdo je ukradel dva milijona!!!«

Stena je odgovorila: »Jona.«

»Jona? Je to človek ali škrat!?«

»Škrat.«

To se mi je zdelo zanimivo,

saj še nikoli nisem videl škrata v živo.

In ker bi ga res rad,

sem začel že spet v steno kričat:

»In kje ima ta škrat nesramni svoje skrivališče?!«

Stena je odgovorila: »Išče.«

Se pravi, da škrat Jona

še išče skrivališče,

kamor bo skril milijona,

sem si rekel in začel iskat še sam,

da brez uspeha iščem zdaj že tretji dan

in je čas, da z iskanjem počasi končam.

Žal mi je, da ne bom videl, kakšen je Jona,

medtem ko za tista dva milijona

mi ni več mar.

Saj ne gre za denar

in takih milijonov lahko nakričim,

kolikor želim.

Vodovodni gost

Mislil sem, da oseb iz pravljič v pravem svetu ni
in da so le proizvod človeških fantazij,
dokler se mi prejšnji ponedeljek ni zgodilo
nekaj, kar je moj pogled v celoti spremenilo.

Ko iz šole sem prišel, nemudoma prižgal
sem si računalnik, da bi novo igral,
ter šel do kopalnice, da prej bi roke umil –
pa iz pipe je prišel le vzdih prav presunljiv.
A takoj za vzdihom je pogledala ven glava
in za glavo še tako trebušasta postava
z algami poraslega povodnega moža,
da še zdaj ne vem, kako skoz pipo je prišlo.

V nemi grozi sem se trudil na pomoč zavpit,
ko mi mož začel je prav prijazno govorit,
da njegov prelep tolmun postal je grda mlaka,
ker se v njega steka naša umazana odplaka.
In ker v taki svinjariji noče stanovat,
je zapustil svojo reko in kristalni grad
in še gledat, kje bila bi čim bolj čista voda,

ki jo je končno našel v napeljavi vodovoda,
skozi katerega je z muko uspel prilest do nas,
kjer, če sme, bi odpočil si vsaj za kratek čas.
Ker sem mu dovolil, je postal tako vesel,
da si v polni banji je podvodne pesmi pel.
A na žalost je tedaj domov prišla Irena,
ki si misli, da je vsa kopalnica le njena.

Stopil sem v predsobo, da ji v miru razložim,
kdo bo zdaj živel skup z nami in kako je z njim.
Mislila je, da se hecam, odrinila me stran.
»Pa daj mi mir, saj že brez tebe dost problemov
imam,«
je rekla, šla v kopalnico in videla moža,
kako neskončno zadovoljno v banji čofota.

Zavreščala je tako grozljivo predirljivo in na glas,
da je povodni mož skozi pipo v hipu šel od nas.
Kam je šel, ne vem, a upam, da se ustavil je pri
kom,
ki mu v kopalnici ponudil je prijazen dom.

Marela

Nekoč je živela vesela marela, ki nikdar ni smela postavat brez dela.
Če ni deževalo, se je spremenila v športno padala in s strehe skočila.
Če se obrnila z vrhom navzdol, po vodi vozila se je kakor čoln.
Če pa je želela sanjarit cel dan, je v gozdu čepela kot velik goban.
In ko je hotela brezskrbno divjat, se v parku vrtela je kot vrtiljak.
Zaprta postala je viteški meč, njen bojni udarec je bil prav boleč.
In golf je igrala, na vso moč mahala, da žogico točno je v luknjo poslala.
Spet drugič podprla je staro gospo, da si je med hojo pomagala z njo.
Veliko je znala, vse sorte počela, ob dežju bila celo dobra marela –
dokler ni nekoč z vso silo nekdo zapičil jo v tla in pozabil na njo.
Ko se je trudila, da bi se spulila, iz kože bi najrajši svoje skočila!
A ni ji uspelo, ostala je v tleh, ko zapihal je mraz in zapadel je sneg.
Nesrečno je stala, ledeno jokala – spomladi pa v tla korenine pognala!
In je marela končala tako, da zrasla je v vitko, visoko drevo.

Naramnici

Naramnici sta vrsto let
bili prijateljski duet.
Podnevi hlače sta držali,
ponoči pa v predalu spali.

Kar sta en dan ugotovili,
da sta se vse dotlej motili,
saj na tem svetu skoraj vedno
je eno več kot drugo vredno.

In ta, ki nosi levo stran,
kjer najvažnejši je organ,
naravnost čez srce poteka
in je več vredno za človeka.

Zato sta v borbi za prestiž

naenkrat si prišli navzkriž,
se stepli in se zavozlali,
da nista več narazen znali.

Na smrt sovražno nastrojeni,
nerazdružljivo prepleteni
sta šli na svojo zadnjo pot.

In ko se vrnil je gospod,
imel na hlačah je nov par,
ki mu je mar le ena stvar,
da skupaj hlače gor drži,
da se gospod ne osramoti.

Vezalki

Dva čevlja sta sicer veljala za par,
a sta se prepirala za vsako stvar
in eden na drugega besno kričala,
da sta vezalki od tega kravala
s časom dobili tak hud glavobol,
da sta, ko sta imeli dokončno dovolj
tega nenehnega vika in krika,
zavezali čevljem njuna jezika.

Ker čevlja hotela sta še jezikat,
odparala spredaj sta vsako svoj podplat
in na široko čeljusti razprla
ter se na vso moč srdito zadrila,
da je vezalki popadel tak strah,
da bosta zdaj čevlja zdrobila ju v prah,
da sta na vrat na nos pobegnili
v klet in se v gajbo med jabolka skrili.

Tam sta se delali, kot da sta črva,
kar se obema je gabilo sprva.
Zato sta z občutkom ostuda in gnusa
v pričakovanju odvratnega okusa
ugriznili v jabolko – in se začudili,
kako da že prej nista tega odkrili.
»Da črvom življenje je slajše kot nam?
Ta pa je močna! Ljudi naj bo sram,

da svojim stvarjem ne privoščijo tega,
s čimer sladka se nadležna zalega!
S polnimi usti sta se razjezili
in se nikoli več k čevljem vrnili.

P. S.

Kot vse kaže, sta se tudi razmnožili,
saj mi je pred kratkim sporočila neka
bralka,
da ji je iz jabolka pokukala vezalka